PROGRAM

DATUM DATE	SAT TIME	AUTOR I NAZIV PROGRAM AUTHOR & PROGRAMME TITLE	MJESTO VENUE
18.9. četvrtak thursday	17:30–21:00	B. GAGIĆ / M. GLADOVIĆ (HR): LUMINOAKUSTIKA *radionica / workshop*	dvorište SC & SEK
	20:00	ISABELLE SCHAD (DE): GRADNJA	Velika &TD
	21:00	DUO ALTERNO (IT) *koncert / concert*	MM centar
	22:00	B. GAGIĆ / M. GLADOVIĆ (HR): LUMINOAKUSTIKA *prezentacija radionice / workshop presentation*	Teatar &TD

ZDRAVA DOZA ŠPANJOLSKOG HUMORA

Osvrt na predstavu *The Case of the Spectator* Marije Jerez, održanoj 17.9. u Polukružnoj dvorani Teatra &TD.

Mislim da je osjećaj koji izvire iz spoznaje da je predstava koju ste naumili gledati zapravo monodramsko izvedbeno ostvarenje - svima dobro poznat. I taj osjećaj obično nije popraćen osjećajima euforije. Neću vam lagati, nije ništa drugačije bilo ni ovaj put.

Predstava *The Case of the Spectator,* španjolske umjetnice Marie Jerez, zanimljiv je spoj dekonstrukcije kriminalističkog romana sredine 20. stoljeća, ali i njegove parcijalne rekonstrukcije uslijed implementacije u neke sasvim nove kontekste. Izvedba koja pritom nastaje okarakterizirana je kao *nadrealni triler začinjen subverzivnim humorom* i smještena je u minimalističko scensko izvedbeno rješenje – bijeli zid ispred kojeg se nalaze bijeli naslonjač, televizor i šank. U redu, mislite, sve smo ovo mogli pročitati u programskoj knjižici, i bili biste apsolutno u pravu da ne slijedi nastavak.

Simpatičnost glumice osvaja već pri ulasku u Polukružnu dvoranu Teatra &TD. Prije početka same izvedbe ona publici dijeli pamflete koji na vrlo vješt način počinju evocirati upravo ono što je autor američke kritike, čiji sam dio preuzeo, imao na umu kad je mislio na triler. Iluzija da je zaista riječ o trileru rasplinjuje se već prvim izlaskom na scenu. Neobaveznost dramske situacije kojoj je gledatelj izložen daje naslutiti da će biti riječi o humoristično intoniranoj groteskoj inscenaciji začinjenoj crnohumornim almodovarskim elementima. Narativna nit od koje se izvedba polako plete u svojoj je biti izrazito jednostavna. Autorica uzima klasike iz polja koje se definira kao marginalna književnost i interpretira ih na svoj način, stvarajući pritom iznenađujuće smisleni i koherentni značenjski sustav. Statičnost izvedbe lomi se promjenom u mizanscenskom planu u nekom trenutku predstave. Maria Jerez osvaja ne samo publici dostupne horizonte scenskog prostora, nego nadilazi ograničenja crne kutije, i izvedbu na momente izmješta iz obruča koji četvrti zid može nametati. Poigravanje kazališnim konvencijama, kojim ova predstava obiluje, intrigantno postavlja pitanje mnogo dublje ukorijenjeno od onoga što se na sceni izvodi – koliko je kazalište kao medij sposobno transformirati ne samo sebe, već i društvo u kojem djeluje. Čini to tako što u tkivo izvedbe implementira ne samo intertekstualne segmente, već i one intermedijalne. Začudnost predstave naglašava se uvođenjem dijelova igranih popularnim *barbie* lutkama – detalj je to koji pruža različite mogućnosti čitanja, od teorijskih teatroloških analiza motiviranosti humorističnih elemenata unutar igrane strukture do onoga kao što je trivijalizacija ženskog pitanja kroz proces globalne holivudizacije vrijednosnih sustava. Ono što je doista zanimljivo, a proizlazi iz takve dijalektičke dinamike drame, jest činjenica da autorica uspijeva balansirati između humorizacije općih mjesta značenja žanra kriminalističkog romana i ozbiljne kritike *reality show* društva.

Premda ova predstava broji desetu obljetnicu, ona još uvijek nije izgubila svoju inicijalnu svježinu. Monotonost, opasnost s kojom je svaka monodrama suočena, uspjelo se razbija kršenjem kazališnih normi koje možda više ne bi mogle biti definirane kao inovativne ili avangardne, ali svakako unose određenu čar u pomalo usnulu domaću kazališnu scenu. Usudio bih se dopustiti si da zaključim ovaj osvrt sljedećom mišlju: možda se ovdje ne radi o remek-djelu kazališne umjetnosti, ali bih svakako ovu postradmsku predstavu, kako bi vjerojatno Lehmann istu označio, preporučio svakome tko od odlaska u teatar niti ne očekuje više od pristojne eksperimentalne izvedbe natopljene dobrom dozom zdravog španjolskog humora. Sudeći po aplauzu kojim je publika nagradila izvođačicu, rekao bih da se cjelokupnost izvedbe može tumačiti kao slavodobitni zaključak prve festivalske večeri.

Do slijedećeg čitanja,
Robin Mikulić

ORGANIZATORI, SPONZORI, PARTNERI

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

This event is made possible by INTPA – International Net for Danceand Performance Austria of Tanzquartier Wien with funds by BKA und BMeiA.

Supported by the Nationales Performance Netz (NPN) Coproduction Fund for Dance, which is funded by the Federal Government Commissioner for Culture and the Media on the basis of a decision by the German Bundestag.

BIL-TEN

Ganz novi festival | Dan drugi | 18. 9. 2014.
Međunarodni festival razvojnog kazališta
Studentski centar u Zagrebu
Ulaz besplatan

GANZ NOVI POZDRAV SVIMA!

Ušli smo u drugi dan Ganz novog festivala na kojem vas čekaju redom: stalni postav *Gangplank Showcasea* hrvatskih umjetnika Vedrane Klepice, Drage Cara i Marina Frankole u foajeu Teatra &TD od 19.30 do 22.30h, drugi dan radionice luminoakustike pod vodstvom Bojana Gagića i Miodraga Gladovića od 17.30 do 21h u dvorištu SC-a i SEK-u te prezentacija radionice u 22h u Teatru &TD, druga izvedba *Gradnje* Isabelle Schad u 20h u Velikoj poslije koje vas pozivamo da nam se pridružite u 21.15h u razgovoru s umjetnicima koju su sudjelovali u nastanku predstave. Za kraj festivalskog dana posjetite koncert Dua Alterna u 21h u MM centru.

U drugom broju biltena možete pročitati i kritiku jučerašnje premijerne izvedbe *Gradnje* koju potpisuje britka Irena Tomašić, kao i kritike predstave *The Case of the Spectator* Marije Jerez, iz pera Anđele Vidović i ganz novog otkrića – genijalnog Robina Mikulića!

Osim toga, u Biltenu možete potražiti sve informacije o današnjim izvedbama, kao i najavu sutrašnjeg programa. Ne zaboravite, ulaz na sve je besplatan, a info o ulaznicama potražite na stranicama ganznovi.sczg.hr i facebook.com/ganznovifestival.

Hvala vam što ste s nama u još jednom ganz novom festivalskom danu! Pozdrav od uredništva biltena, Marije Andrijašević i Marte Kolege, te festivalskog tima.

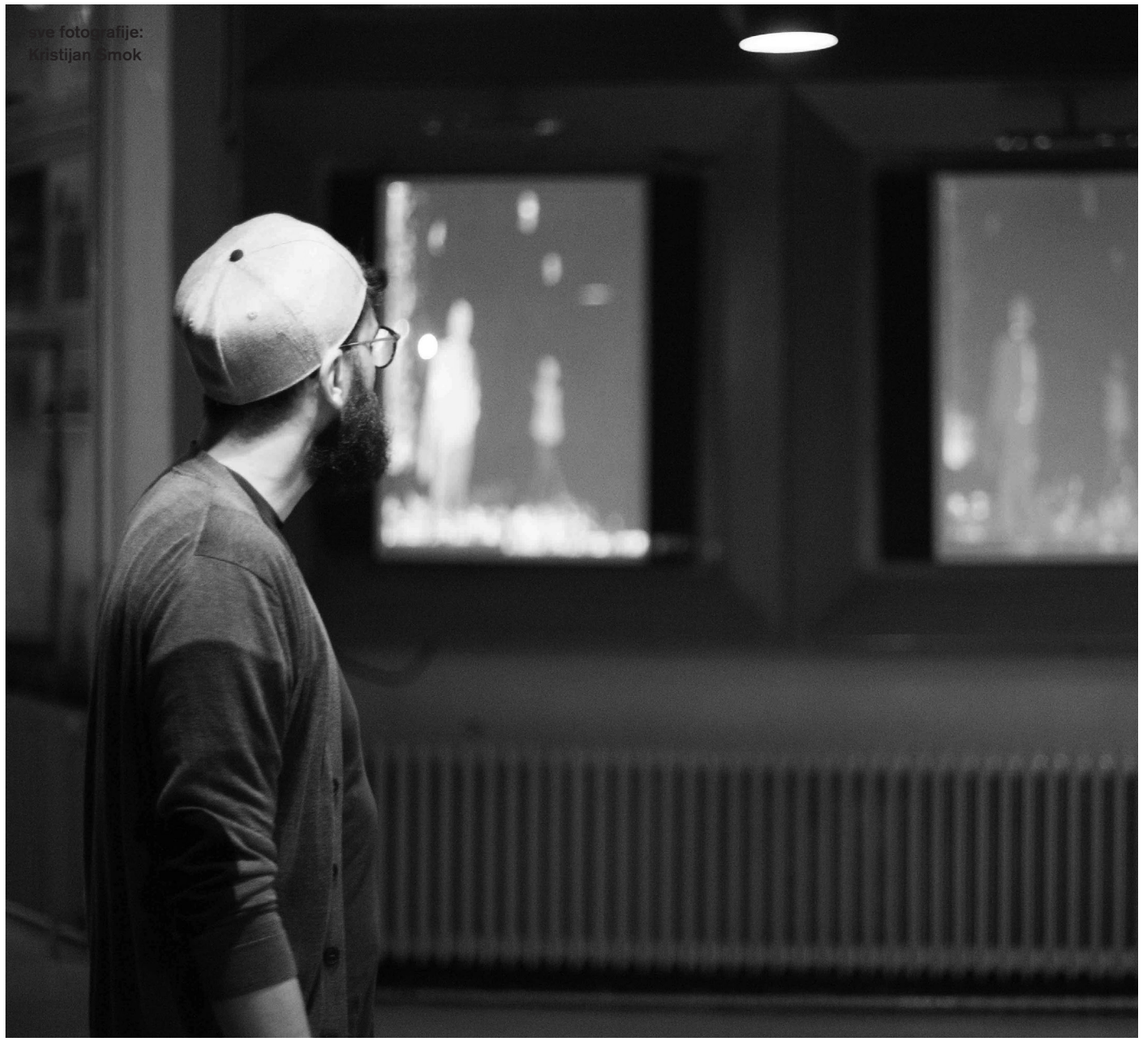

sve fotografije:
Kristijan Smok

ISABELLE SCHAD (DE) GRADNJA

18. 9. | 20:00 | 65 min | Velika &TD
18. 9. | 21:15 | Razgovor s umjetnicima

Na sceni gledamo metamorfozu ogromne nemani iz koje povremeno izviruju ruke, noge i glave, boreći se s njezinom divovskom fluidnosti. Materijalni pokret grupe izvođača stvara prostorno putovanje koje se nalazi negdje između paradoksalnih krajolika, apstraktne slike i pokretne skulpture. Više od jednog sata pratimo izvođače do potpune iscrpljenosti dok oni uspostavljaju sve moguće odnose s vrećama: od istraživanja njihove forme, otkrivanja njihove mekoće, slušanja njihovog zvuka, pa sve dointenzivnijeg pokušaja njihovog oživljavanja u opetovanim energetskim valovima stvaranja i destrukcije zamišljenih krajolika.

Vreće od stiropora su mi se činile zanimljivima, budući da se količina malih kuglica od stiropora može dovesti u vezu sa strukturom ljudskog tijela — sačinjeni smo od trilijuna stanica, najmanjih struktura koje možemo zamisliti. U ovoj izvedbi, vreće od stiropora funkcioniraju kao dodatni sloj tijela — skoro kao organ, ali i kao tranzicijski objekt (dodatni sloj između tijela i svijeta).

Što je Isabelle rekla
Tijelo kao medij: *Istražujem odnose tijela i uma/duha, dubinsko poznavanje tjelesnih funkcija, njegovih energetskih kanala (meridijana), praksi kao što su* body-mind centering *i azijskih praksi (*Aikido, Ki-koncept, Shiatsu, Qi-Gong*). Od klasičnog baleta kojeg sam plesala kad sam bila mala pa do danas sam prešla dug put, učeći, rušeći, ponovno učeći, okrećući se slobodnijim formama, da bi se naposljetku vratila strožim formama i veoma definiranom vokabularu pokreta.* **O koreografiji:** *Potrebno je znanje i zanat da bi se mogle otkriti stvarnosti, da bi se mogle* učiniti vidljivima, *a ne tek ponoviti ili reproducirati. Koreografija znači organizacija materijala, kao što su tijela, pokreti ili bilo koji drugi materijali u igri.* **Obrazovanje:** *Isabelle Schad, plesačica i koreografkinja, studirala je klasični ples u Stuttgartu i plesala plesala kod mnogih koreografa prije nego što se sama upustila u svoje projekte 1999.*

Isabellina polica
eksperimentalni filmski umjetnici: Artavazd Pelechian, Martin Arnold
filozofi: Deleuze, The Fold
vizualni umjetnik: Laurent Goldring

DUO ALTERNO (IT) 1914 – 2014: À LA VIE

18. 9. | 21:00 | 70 min | MM centar

Talijanski institut za kulturu u Zagrebu predstavlja duet Duo Alterno kojeg čine sopranistica Tiziana Scandaletti i pijanist i skladatelj Riccardo Piacentini specijalizirani za izvođenje glazbe 20. stoljeća. *1914 – 2014: À la vie* je muzički projekt talijanskog Duo Alterna zamišljen kao obilježavanje stogodišnjice Velikog rata. Uključuje jedan glasovir, dva stalka, stereo sustav i videoprojektor s platnom. Pojavljuju se slike, zvukovi, pjesme… koje na različite načine dovode do 1914.godine.

Tko su Duo Alterno
Duo Alterno je talijanski duet kojeg čine sopranistica Tiziana Scandaletti i pijanist i skladatelj Riccardo Piacentini, specijalizirani za izvođenje glazbe 20.stoljeća. Talijanski skladatelji od Abbada do Zaga skladali su za njih, inspirirani pustolovnošću i teatralnošću ovog naizmjeničnog dua. Važna su referentna točka po pitanju repertoara za klavir i glas jer izvode jako širok raspon suvremenih glazbenih djela, od početka 20. stoljeća pa sve do danas. Duo Alterno su debitirali u veljači 1997. na Vancouver Italian Contemporary Music Festivalu, gdje su držali radionice i master classeve za Sveučilište u Britanskoj Kolumbiji, Sveučilište Simon Fraser i za Vancouversku muzičku akademiju. Odonda su nastupali na svim velikim talijanskim festivalima te u više od četrdeset zemalja u Europi, Sjevernoj Americi, Južnoj Americi, Aziji i Australiji.

MANIPULIRA LI UMJETNIK ILI GLEDATELJ?

Osvrt na predstavu *The Case of the Spectator* Marije Jerez, održanoj 17. 9. u Polukružnoj dvorani Teatra &TD.

Ulazak na *The Case of the Spectator* (17. rujna 2014.) španjolske umjetnice Marije Jerez ujedno je ostanak, sudjelovanje, suptilni voajerizam. To je susret s manipulacijama stvarnosti pomoću jednoga naslonjača, televizora, prvidnoga šanka, telefona, hrpe krimića i pokoje žrtvovane barbike u Polukružnoj dvorani &TD-a.

U mediju koji je zapravo "na rubu kazališta", jer ne sadrži lineranu dramsku strukturu, autorica vješto iskorištava i propituje položaj gledatelja te njime od samoga početka manipulira. Ulaskom na svojevrsni performans ili monoavanturu Maria publici dijeli papir. Tu počinje manipulacija jer na tome papiru piše sve što nas očekuje u prvih pet minuta.

Prvim slučajem, *The Case of the Black Eye Blonde*, navješćuje paralelizam ostalih slučajeva u kojima daljinski, ekran i ona sama manipuliraju našom percepcijom. Nadalje se nižu slučajevi, odnosno naslovi i izvedene minutne interpretacije krimića 20. stoljeća poput *The Case of the Anonymus, Two Strange Women* i tako sve do posljednjega slučaja *You, who never been murdered* koji je sasvim indikativan pokazatelj manipulacije naše percepcije tijekom cijeloga perfomansa.

Maria Jerez svojom lakoćom, simpatičnošću i smislom za humor uspješno i slojevito preslaguje našu stvarnost slaveći pritom kriminalističke romane. Iako u dječjoj zaigranosti zna pretjerati, njezin je, slobodno mogu reći šou, nepretenciozna i nenametljiva četrdesetominutna zabava koja ukazuje na mogućnost zanimljivih multimedijskih eksperimenata u kazalištu.

Anđela Vidović

METAMORFOZA I/LI EVOLUCIJA

Osvrt na predstavu *Gradnja* Isabelle Schad, održanoj 17. 9. u Velikoj dvorani Teatra &TD.

Jučer je u velikoj dvorani &TD-a premijerno izvedena predstava *Gradnja (Der Bau)* njemačke koreografkinje Isabelle Schad u koprodukciji s ekscenom, de factom i Teatrom &TD. U predstavi sudjeluje devet hrvatskih izvođača; ipak, publiku je na sceni dočekala gomila crnih vreća pod laganim osvjetljenjem koje su se postupno počele pomicati po prostoru otkrivajući dijelove tijela koja su izvirivala iza njih. Manipulirajući vrećama izvođači su počeli konstruirati i dekonstruirati sliku za slikom, a ritmiziranim ponavljanim kretnjama slike su se pretakale jedna u drugu. S vremenom se nakupina mimikriranih izvođača u monokromnoj jednostavnoj odjeći pretvorila u scene raznih pokreta izvođača s vrećama, a njihova indiferentna lica poticala su radno ritualni događaj, pritom tretirajući vreću poput dijela ili produžetka vlastitog tijela, nikako kao dodani objekt - teret. Lakoća vreća napunjenih stiroporom tako preuzima organske kretnje plesača te s njima sudjeluje u gotovo ritualnoj energetskoj kompoziciji neprestanog pokreta po cijeloj sceni gdje se grupni rad ponegdje nakratko razilazi da bi se opet našli u zajedničkoj slici koja titra i gledatelju stvara osjećaj neprestane gradnje prostora. Nakon trenutka kulminacije, koji je podržan zvukovno, svjetlosno i pokretom, plesači se iscrpljuju, napuštaju ritual te se pripremaju za sljedeću scenu koja je potpuno radna; preslaguju i prenose vreće, dogovaraju se te počinju graditi visoke strukture u čijim stabilizacijama su neuspješni, što izaziva komične narative gdje je jasno da se autorica poigrava sa dekonstrukcijom stabilnosti kazališne slike kao takve. Zatim nanovo kreće opetovano i ritmizirano bacanje vreća na zid, iz tih pokreta izvođači izlaze u raznim pokretovnim odnosima s vrećom, dok ih na kraju ne napuste te počnu istezati jedni druge i kružnim organskim pokretima napuštaju scenu koja ostaje u prvobitnom stanju. Dramaturški pratimo tri cjeline predstave, a performativnost proizlazi iz pukog rada s vrećama; dodanog narativa nema. Kolektivni rad grupe prisutan je cijelo vrijeme te struktura ne želi previše dopustiti solo izboje koji su se ipak osjetili u različitim interpretacijama fokusa i koncentraciji izvođača. S tehničke pak strane morali su ovladati izrazitim *groundingom*, vezom sa zemljom, koja dolazi iz tjelesnih praksi koreografkinje koja se i sama pojavila u ovoj premijernoj izvedbi kao zamjena jednom izvođaču. Ideju *body-mind centeringa*, svake ćelije tijela koja sudjeluje u stvaranju pokreta, autorica je uspješno pretočila u objekt vreće kao produžetka tijela gdje objekt kao zaseban nestaje i postaje produžetak subjekta.

Jasne su autoričine artističke preokupacije kojima se bavi već duži niz godina; istraživanje odnosa tijela i prostora, no ono što autorica zapravo prenosi ovom idejom koncepti su organskog kretanja tjelesnih tekućina, dioba stanica te na kraju i njen evolucijski razvoj. Tako se na samom kraju predstave, koji je za dio jučerašnje publike bio upitan ili nespretan, izvođači napokon odvajaju od vreće i tijela koje je transformirano, istežu to umorno tijelo te izlaze sa scene u istom smjeru krećući se kao vjetrom nošeni; prvi put su u "tipičnom" plesnom pokretu, no možda i u nepotrebnom oslobođenju tijela od njegove hiperealnosti, koja je apsolutno pogođena kao estetika duha vremena. Vidimo li u ovoj predstavi metamorfoze hiperealnih bića, krajolika, struktura prostora ili evoluciju ljudske stanice ili pak obojena svakom je gledatelju da prosudi, a ono što predstava svakako nudi u svojoj kompleksnosti no ipak čistoći ideje su višeznačne interpretacije.

Irena Tomašić